

[Hartel.]

der er tilsikret Skovejerne, hilser vi med Tilfredshed. Jeg vilde ogsaa gerne have den udstrakt til at gælde Strandslodsejerne, men det er jo muligt, at der er Vanskelighed ved at gennemføre dette.

Jeg har forstaaet, at Udvalgets Bestræbelser har gaaet ud paa at naa et Resultat, der kunde samle alle, og det forekommer mig ogsaa, at dette Maal i det væsentlige er naaet, om end der er blevet en vis Uklarhed tilbage i Spørgsmaalet om Erstatning. Det kan ikke modsiges, at Bestemmelserne herom ikke er helt klare, men efter den gamle Retsregel hedder det jo: *in dubio pro reo* — naar Sagen er tvivlsom, taler det til Gunst for den anklagede, og jeg maa haabe, at det er saaledes her, at naar Sagen er tvivlsom, taler det til Gunst for Ejerne. Saaledes har jeg da forstaaet Udvalgets Bestræbelser, og ud fra denne Forudsætning vil vi tiltræde de Ændringsforslag, der er stillet. Og da jeg ser, at det er Meningen, at vi skal fatte os i Korthed, vil jeg samtidig tilsige vor Støtte til Gennemførelsen af Lovforslaget ved tredje Behandling, naar Ændringsforslagene er blevet vedtaget.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Kyed har Ordet for en kort Bemærkning.

Kyed: Ordføreren for Udvalget har gjort Rede for Ændringsforslagene. Jeg skal derfor ikke komme ind paa disse, men kun sige, at Ordføreren fremkom med en Bemærkning, der gik ud paa, at han forudsatte, at Maksimumsbestemmelsen om de 100 m som Byggelinie ved Stranden vilde blive en generel Bestemmelse. Det kan man efter min Opfattelse ikke paa Forhaand give nogen Direktiver om, og det har heller ikke været det samlede Udvalgs Opfattelse. Det maa man overlade til den Strandfredningskommission, der er nedsat; det maa blive dens Sag at afgøre dette Spørgsmaal de forskellige Steder under Hensyntagen til de praktiske Forhold.

Jeg vil dernæst gerne fremsætte et Spørgsmaal til den højtærede Statsminister. Efter at vi havde leveret Ændringsforslagene her til anden Behandling, spurgte man mig, hvordan det nu forholdt sig med Bestemmelsen angaaende Friluftsklamer, om den ogsaa gjaldt for Jernbanereklamer. Jeg svarede, at efter min Opfattelse falder Jernbanereklamerne ikke ind under Bestemmelsen i § 30 vedrørende Friluftsklamerne. Men jeg vil gerne bede den højtærede Statsminister udtale sig herom.

Svend E. Johansen: Det er ikke mange Bemærkninger, jeg har at gøre her ved anden Behandling. Jeg kan i et og alt henholde mig til mine Bemærkninger ved første Behandling og kan henvise dertil. Som jeg sagde dengang, har Forslaget vor principielle Tilslutning. Det er ikke saa vidtgaende, som vi maaske kunde ønske, og jeg synes stadig, det ikke er nok, at man faar aabnet Stranden for Færdsel til Fods, men at man i nok saa høj Grad maa lægge Vægt paa, at faa Opholdssteder for den Befolkning, som vil ud og søge Sundhed ved Stranden. Man maa saa imidlertid haabe paa Fredningsnævnets Arbejde og paa, at det i den Tid, der kommer, maa lykkes det at skabe disse Aandehuller. Men naar jeg ser paa Bilag 4 til Betænkningen, Skrivelsen fra Lejrklubben for Danmark, vil jeg indrømme, at Fortrøstningen ikke bliver saa forførdelig stor, for her gør Lejrklubben udtrykkeligt opmærksom paa, at da Forholdene ved Køge Strand skulde reguleres, blev den Befolkning, der skulde have Opholdssteder ved Stranden, grundigt snydt, fordi de Opholdssteder, man udlagde, var sumpede Enge, hvor der ikke kunde trives noget Lejrliv. Man henviser bl. a. i denne Skrivelse til en Udtalelse af Dommer Knox, der maaske kunde tyde paa, at det ikke er nok med at faa en Dommer, oven i Købet en Dommer, der er Ministeriet bekendt som havende Interesse for Naturfredning, sat i Spidsen. Det glæder mig at se Ændringsforslag Nr. 6 til § 3, hvorefter der skal vælges Suppleanter; det kunde maaske være en lille løfterig Ventil, at man kan gaa saa langt som til at vælge en Dommerfuldmægtig til Suppleant. Det er da altid et Fremskridt.

Jeg havde et Spørgsmaal til Udvalgets ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Bomholt, men det er allerede besvaret. Det var med Hensyn til § 23, Stk. 9, ifølge hvilket der var aabnet Adgang til ogsaa at frede Søbredder. Nu er jeg bleven klar over, at selv om dette Stykke er gaaet ud af § 23, er det forankret i § 1 — det vil jeg gerne understrege —, saaledes at det stadig er muligt at aabne Adgang for Befolkningen ogsaa til private Søbredder. Alt i alt betyder det et Fremskridt, som vi fra vor Side kan gaa ind for, selv om det ikke dækker det, vi gerne vilde opnaa — jeg henviser her til min Udtalelse ved første Behandling.

Vi vil stemme for de her foreslaaede Ændringer og ved tredje Behandling stemme for Lovforslagets Ophøjelse til Lov.